ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: a) **L. T. T. H.**, b) **P. P.H.**, c) **N. M. T.**, d) **P. V. T.**, e) **P. D.**, f) **L. L. T.**, g) **D. V. D.**, h) **T.T. P. T.**, ch) **N. X. T.**, i) **N. M. H.**, j) **V. V. C.**, k) **N. V. H.**, l) **P. D. H.**, m) **H. V. T.**, n) **N. T. N. L.**, všichni zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnam, ve věci ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobců c) a i) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 A 95/2016 - 82,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci podávající kasační stížnost (dále také „stěžovatelé“) se domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jejich žaloba ve věci nezákonného zásahu, kterého se měl žalovaný dopustit tím, že dne 26. 4. 2016 odmítl přijmout jejich osobně podávané žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání dle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), bez předchozí registrace v systému Visapoint v úředních hodinách určených pro veřejnost. Jelikož se žalobcům v registračním systému Visapoint nepodařilo z kapacitních důvodů registraci provést, přičemž tato registrace sloužila pouze k zajištění termínu pro dostání zákonem o pobytu cizinců stanovenému požadavku osobního podání jejich žádostí, zaslali je dne 25. 4. 2016 datovou zprávou Ministerstvu zahraničí společně s průvodním dopisem s tím, že je žalovanému ve lhůtě pěti dnů doplní osobně. Žalovaný však úřední hodiny pro neregistrované žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (dále jen „zaměstnanecká karta“) výslovně stanoveny neměl, a proto žalobci v úterý 26. 4. 2016 v úřední hodiny pro žadatele o

krátkodobá (schengenská) víza požadovali osobní převzetí jejich žádostí, což žalovaný odmítl. Žalobci se proto podanou žalobou, po úpravě petitu, domáhali, aby městský soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejich práv na osobní podání žádostí o zaměstnaneckou kartu bez registrace v systému Visapoint na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji kdykoliv v úředních hodinách pro veřejnost, a aby mohli své žádosti podat a žalovaný měl povinnost je přijmout.

[2] Městský soud žalobě nevyhověl, neboť žalobci prokazatelně věděli, že dne 26. 4. 2016 žalovaný neměl úřední hodiny vyhrazeny pro přijímání žádostí o zaměstnanecké karty. Nelze proto žalovanému vytýkat, že osobně podávané žádosti žalobců odmítl přijmout, ani shledat takový postup nezákonným, přičemž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 - 32).

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Včas podanou kasační stížností se stěžovatelé domáhají zrušení výše uvedeného rozsudku městského soudu z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé předně napadají závěr městského soudu, že žalobci nepodali své žádosti ve vyhrazené úřední hodiny, a proto nebylo jejich nepřijetí nezákonné, neboť žádné vyhrazené úřední hodiny pro neregistrované žadatele o zaměstnaneckou kartu žalovaný vyhrazené neměl. Městským soudem výše odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je odlišný od věci žalobců, a proto závěry v něm obsažené nelze v této věci uplatnit. Nadto stěžovatelé nejsou úředními hodinami vůbec vázáni.

[4] Dále stěžovatelé nesouhlasí s právním názorem městského soudu, že žalovaný byl oprávněn vyhrazovat úřední hodiny pro podávání různých typů pobytových a vízových žádostí. Z uvedených důvodů požadují zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný má za to, že kasační stížnost je nedůvodná a navrhuje její zamítnutí. Byť úřední hodiny pro žadatele o zaměstnanecké karty bez registrace v systému Visapoint, tedy tzv. živá fronta, byly zavedeny až v říjnu 2016, neznamená to, že by si stěžovatelé mohli o své vůli vybrat den podání svých žádostí. Žádosti chtěli osobně podat v době úředních hodin vyhrazených pro žadatele o schengenská víza bez předchozí registrace, přičemž nepřijetí těchto žádostí bylo souladné jak se zákonem, tak i s městským soudem výše odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se proto zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud je v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody, pro které je podána, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Ze systematického hlediska je vhodné posoudit důvody kasační stížnosti z hlediska jejich přípustnosti. V tomto směru kasační soud shledává v pořadí druhou námitku stěžovatelů stran neoprávněnosti žalovaného organizovat svoji činnost stanovením úředních hodin pro různé typy žádostí jako nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Tato námitka nebyla stěžovateli vznesena v řízení před městským soudem, ač tak mohli učinit, a ani není rozhodovacím důvodem rozsudku městského soudu.

[9] Stěžejní přípustnou námitkou stěžovatelů proti posouzení postupu žalovaného městským soudem je skutečnost, že žalovaný neměl vůbec vyhrazené úřední hodiny pro žadatele o zaměstnanecké karty bez předchozí registrace v systému Visapoint, a proto nemohl uzavřít, že nelze vytýkat žalovanému, že odmítl převzít jejich žádosti mimo vyhrazené úřední hodiny. Kasační soud se však s tímto názorem městského soudu ztotožňuje. Pro žádosti stěžovatelů bez registrace ve Visapointu žalovaný sice neměl výslovně vymezené úřední hodiny, nicméně měl vymezené úřední hodiny pro registrované žadatele. Stěžovatelům nic nebránilo v tom, aby svoje žádosti podali osobně v tento den, neboť předchozí registrace nebyla zákonným předpokladem podání jejich žádostí (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52). Jelikož se domáhali podání svých žádostí v úředních hodinách vyhrazených pro žadatele o schengenská víza, nelze mít postup žalovaného za nezákonný, neboť pouze tato skutečnost byla důvodem nepřijetí jejich žádostí, na což přiléhavě dopadá městským soudem odkazovaná judikatura kasačního soudu včetně závaznosti stanovených úředních hodin pro stěžovatele (rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 - 32).

V. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé, kteří neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu